

POLOZAPOMENUTÉ

VLÁDKY

JIŘÍ BÍLEK

KYSELÁ TĚŠÍNSKÁ JABLÍČKA

ČESKOSLOVENSKO-POLSKÉ KONFLIKTY
O TĚŠÍNSKO 1919, 1938, 1945

KYSELÁ TĚŠÍNSKÁ JABLÍČKA

ČESKOSLOVENSKO-POLSKÉ KONFLIKTY O TĚŠÍNSKO
1919, 1938, 1945

JIŘÍ BÍLEK

KYSELÁ TĚŠÍNSKÁ JABLÍČKA

ČESKOSLOVENSKO-POLSKÉ KONFLIKTY O TĚŠÍNSKO
1919, 1938, 1945

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

EDIČNÍ RADA EDICE POLOŽAPOMENUTÉ VÁLKY

doc. PhDr. Ivana Čornejová, CSc. (Ústav dějin UK a archiv UK)

prof. PhDr. Radek Fukala (FF UJEP Ústí nad Labem)

doc. PhDr. Jan Halada, CSc. (FSV UK, Institut komunikačních studií
a žurnalistiky)

prof. PhDr. Aleš Skřivan, CSc. (FF ZČU, Katedra historických věd)

Mgr. Josef Šaur, Ph.D. (Filozofická fakulta, Masarykova univerzita)

prof. PhDr. Miroslav Šedivý, Ph.D. (Ústav historických věd,
Univerzita Pardubice)

Copyright © Jiří Bílek, 2011, 2018, 2024

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Photos © archiv autora, Narodowe Archiwum Cyfrowe,
Wikimedia Commons, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2011, 2018, 2024

ISBN 978-80-278-0207-4 (print)

ISBN 978-80-278-1494-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1495-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1496-1 (pdf)

OBSAH

Úvodem	9
--------------	---

I. Tři bratři u jedné studně

Stručný nástin historie Těšínska do konce první světové války ..	13
Těšínské knížectví	15
Od luterství ke katolicismu	18
Politický a soudní kraj Země slezské	23
Poláci, Češi, Němci, Šlonzáci a Židé	27

II. Nic neřeší sedmidenní válka

Od vojenské akce v lednu 1919 k rozdělení Těšínska v roce 1920	31
České či polské Těšínsko?	33
Příjezd první dohodové komise	37
Volby, které nesměly být	40
Čekání na příjezd legií z Francie	43
Pokus plukovníka Šnejdárka o „dohodovou“ lest	46
Obsazení Bohumína	53
Boje v Karviné	59
Šest padlých legionářů	63
Těšín a Třinec v československých rukách	65
Na břehu Visly	70
Místo vojáků přicházejí na řadu politici	75
Příjezd Grénardovy komise	82
Dny plné strachu a násilí	87
Ať o všem rozhodne plebiscit!	93
Dohodoví vojáci zbiti v Orlové	98
Zub za zub, oko za oko!	101

Plebiscit, nebo arbitráž?	105
Jsmo připraveni podat pomocnou ruku	108
Kompromis nic neřeší	113
Rozdělení Těšínska	115
Klid před další bouří	118
III. Když se dva perou...	
Těšínsko mezi lety 1920 a 1945	121
Likvidační smlouva z roku 1925	123
První volby „českých“ Poláků	127
Všechn lid na Těšínsku až po Ostravici mluví polsky.	134
Poláci! Probuďte se!	141
Volby s překvapivými výsledky	145
Hubatý doktor na hranicích	148
Autonomie pro Poláky	153
Svaz Poláků v Československu a Bojová organizace	156
Těšínsko je vaše!	161
Dvě kruté rány v jednom dni	167
Nenaplněné možnosti	170
Samostatná operační skupina „Śląsk“	173
Sup živící se mršinou	177
Velké představení u mostu	185
I mrtví musí být Poláky!	193
Slezský odboj	200
Boje u Čadce a Javoriny	205
Bezirk Teschen	209
Dva odboje a dvě představy	213
IV. Dlouhé stíny horkého léta	
Vojenský a politický spor o Těšínsko v letech 1945–1947	217
Země zjizvená válkou i nedávnou minulostí	219
Velké Československo od moře k moři	225
Obsazení části Racibórzka a Kłodzka	227

„Burza 333“	237
Vystříhat se všech ozbrojených incidentů!	240
Jen pro čisté Poláky!	244
Vojenský kryt hranic	247
Velitelství s krycím názvem „Josef“	250
Čekání na polský útok	254
Studená sprcha v Moskvě	257
Uděláme s Čechy, co budeme chtít	259
Dohoda může být jenom dobrovolná	263
Krátké uvolnění	266
Napětí opět narůstá	270
Čechům tu nic nenecháme!	272
Riskantní hra o národnostní menšiny	275
Občané nižší kategorie?	279
Nečekané vyhrocení situace	282
Vojáci a dívčí mládež z Třanovic	287
Češi, nezapomínejte na svou krev!	292
Varování od zpravodajců	295
Zdokonalená organizace armády	297
Růst nacionalistických nálad	299
Vypukne na Těšínsku povstání?	304
Zajímavá zpráva majora Koutného	307
Poslední komplikace a nejistoty	309
První vstup Stalina do sporu	312
Raději nevzpomínat... ..	316
Druhý Stalinův zásah	318

Místo tradičního závěru	322
Chronologie vybraných událostí	324
Prameny a literatura	331

ÚVODEM

V sobotu 8. března 1947 odjížděl z pražského Wilsonova nádraží do Varšavy zvláštní vlak, který vzl československou vládní delegaci k podpisu spojenecké smlouvy s Polskem. Spolu s předsedou vlády Klementem Gottwaldem ji tvořili ministr zahraničních věcí Jan Masaryk, státní tajemník v ministerstvu zahraničí Vladimír Clementis, ministr národní obrany Ludvík Svoboda, ministr techniky Jan Kopecký, ministr zahraničního obchodu Hubert Ripka, ministr průmyslu Bohumil Laušman a ministr dopravy Ivan Pietor. Složení delegace reprezentovalo hlavní politické strany v Československu – i to mělo potvrdit, že jedou do Varšavy udělat tlustou čáru za minulostí, s níž souhlasí většina obyvatel. Doprovázel je polský ambasador v Praze Stefan Wierblowski.

Československou delegaci uvítal ve Varšavě předseda polské vlády Józef Cyrankiewicz se svými náměstky Wladyslavem Gomulkou a Antonym Korzyským a ministrem zahraničních věcí Zygmundem Modzielewským. Další dva dny byly věnovány poslednímu „dopilování“ připraveného textu a rozhovorům a v neděli 9. března ráno také vojenské přehlídce. Mohla mít trochu pikantní příchuť, vždyť od chvíle, kdy proti sobě stáli českoslovenští a polští vojáci připravení k boji, neuplynuly ještě ani dva roky, ale změnila se v manifestaci československo-polské družby: lidé provolávali slávu Klementu Gottwaldovi i bratrskému slovenskému národu.

V pondělí 10. března došlo v malém salonu prezidentského paláce Belveder k vlastnímu podpisu Smlouvy o přátelství a spojení mezi Československou republikou a Polskou republikou. V přítomnosti polského prezidenta ji podepsali oba předsedové vlád a ministři zahraničních věcí.

Polský prezident Boleslaw Bierut zdůraznil, že smlouva je „pevnou zárukou toho, že všechny další otázky budou řešeny v duchu slovanské vzájemnosti a bratrství“; K. Gottwald uvítal smlouvu jako doklad společného postupu obou zemí „ve jménu svobody, pokroku a štěstí“.

Už ve čtyři hodiny odpoledne se na hlavním mostě spojujícím český a polský Těšín konala „slavnost obyvatelstva nadšeného z podpisu spojenecké smlouvy“. Z české strany vyrazilo na most asi šest a půl tisíce dělníků z Třineckých železáren a dalších občanů, aby se přesně uprostřed setkali se stejně početným polským průvodem, za doprovodu hudby a provolávání hesel společně prošli polskou částí města a pak se vrátili zpátky.

Při návratu z Polska se československá delegace zastavila ve středu 12. března nejprve v Pardubicích a pak byla uvítána na Wilsonově nádraží v Praze. Na obou místech promluvil K. Gottwald a připomenul, že k podpisu smlouvy došlo ve dnech, kdy v Moskvě začala konference ministrů zahraničních věcí čtyř velmocí o Německu. „Naše spojenecká smlouva s Polskem vytváří spolu s československo-sovětskou a československo-jugoslávskou smlouvou mohutnou slovanskou frontu proti možnosti výbojů imperialistického Německa,“ prohlásil za velkého potlesku.

Spojenecká smlouva s Polskem byla uzavřena na 20 let a patřil k ní i protokol, že všechny sporné otázky mezi oběma státy budou vyřešeny do dvou let. Připraveny k podpisu byly také československo-polská hospodářská a kulturní dohoda, které měly dostat vzájemné vztahy na vyšší úroveň...

Tak lze z dobového tisku i po více než šedesáti letech vnímat atmosféru provázející podpis československo-polské spojenecké smlouvy a nepochybujeme o tom, že většina obyvatel Československa ji tak opravdu vnímala. Ale v politice nikdy nebylo a ani dnes není důležité, co se říká a píše, to podstatné se vždy odehrává kdesi v zákulisí a veřejnost se o tom zpravidla dozví až po řadě let. Jinak tomu nebylo ani při podpisu spojenecké smlouvy mezi Prahou a Varšavou – obě strany k němu byly doslova dotlačeny z Moskvy, kde už měli dost stálých československo-polských nedorozumění a sporů. Když se neumíte dohodnout po dobrém, stanou se z vás přátelé a spojenci z donucení, rozhodl sám Josif Vissarionovič

Stalin. Nemůžeme už dál strpět vaše stálé hádky i stížnosti, máme zcela jiné starosti a vaše rozhádanost ohrožuje stabilitu impéria, které začínáme budovat proti spojujícím se silám imperialismu, připravujícím novou válku proti silám pokroku a míru. A když neposlechnete a své sporné otázky rychle nevyřešíte... Víc ani nebylo třeba říkat, všichni dobře věděli, že Stalin neposlušnost krutě trestá.

Ač o tom nikdo nemluvil a nepsal, většina Čechů, Slováků i Poláků věděla, co si představit pod „spornými otázkami“, které měly být podle protokolu vyřešeny do dvou let. Šlo především o hraniční otázky a spor o několik území, který trval v některých případech už od roku 1918 a vedl dokonce třikrát k československo-polským lokálním vojenským konfliktům. A pokud by se někdo zeptal, kde hledat onen „neuralgický bod“, určitě by mu většina lidí na obou stranách hranice odpověděla jediným slovem: Těšínsko.

I Tři bratři u jedné studně

STRUČNÝ NÁSTIN HISTORIE TĚŠÍNSKA
DO KONCE PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLKY

Těšínsko, Těšínské Slezsko, Śląsk Cieszyński, Ziemia Cieszyńska, Teschener Schlesien – to jsou jen některá pojmenování pro území bývalého Těšínského knížectví ve Slezsku včetně všech jeho částí, z nichž se v průběhu doby stala samostatná stavovská panství. Jeho územní a státo-právní vývoj byl vždy úzce spjatý se Slezskem jako územím, na nějž si činili nároky polští i čeští panovníci a kde byl také silný německý a uherský vliv.

Podle pověsti se v roce 810 sešli u studny tři synové polského krále Boleslava, kteří se jmenovali Bolek, Lešek a Těšmír a založili město Těšín, kolem nějž později vzniklo samostatné knížectví. Řeč historických pramenů a archeologických nálezů je jiná – nejstarší nálezy pocházejí zhruba z období 10 000 př. n. l. a vypovídají o tom, že ačkoliv zdejší oblast byla důležitým komunikačním uzlem, jímž procházely obchodní stezky spojující povodí Moravy, Odry, Visly a Váhu, její osídlení bylo poměrně malé. V době bronzové v 8. stol. př. n. l. vyrostlo asi pět kilometrů severně od dnešního Těšína mohutné hradiště, které přetrvalo i dobu železnou a ve druhé polovině 7. století bylo osídleno Slovy. Jeho pozůstatky najdeme dnes v Chotěbuzi-Podboře a era hradiště nazývaného také Starý Těšín skončila někdy v polovině 11. století. Právě v té době vyrostl na území dnešního Cieszyna zeměpanský hrad poprvé uváděný jako Tessin či Tessin v papežské bule Hadriána IV. z roku 1155. Na hradě byla i rotunda s půlkruhovou apsidou zasvěcená sv. Mikuláši. Oblast kolem Těšína tehdy náležela knížecímu a královskému rodu Piastovců a byla součástí Slezska, od roku 1138 údělného piastovského území.

TĚŠÍNSKÉ KNÍŽECTVÍ

O Slezanech se jako první zmiňuje na konci 9. století tzv. bavorský geograf: tehdy byli pod silným vlivem Velké Moravy. Po jejím pádu se na území Slezska vytvořil kmenový svaz, který patrně alespoň zčásti patřil k českému státu. Vratislav, pozdější metropoli Horního Slezska, měl založit kníže Vratislav I. a území zůstalo pod českým vlivem až do poloviny 10. století. Vztah k českému knížectví zůstal významný i v dalších letech: v roce 965 si první historický polský kníže Měšek I. vzal za manželku Doubravu, dceru Boleslava I. Využil slabé vlády Boleslava II. a po bojích připojil většinu Slezska k polskému knížectví. Jeho nástupce a první polský král Boleslav I. Chrabrý ovládl celé Slezsko a v letech 1003–1004 dokonce usedl i na český knížecí stolec.

Pečeť knížete Měška I. Těšínského.

„Český Achilles“ kníže Břetislav I. znovu získal v roce 1039 slezské území pod svou správou, po jeho smrti se však roku 1054 vrátilo k polskému království a zhruba o osmdesát let později se stalo jedním z mnoha údělných piastovských knížectví. Když došlo v roce 1163 k rozdělení Slezska mezi Piastovce, získal Těšínsko Měšek I. Slezský, který byl opolským knížetem. Vláda opolských knížat trvala až do roku 1281, do smrti Vladislava I., kdy si jeho synové původně jednotné území rozdělili. Měšek a Přemysl získali Těšínsko, Osvětimsko a Ratibořsko, ale v roce 1290 se dohodli na dalším dělení: Přemysl dostal Ratibořsko, Měšek Těšínsko a Osvětimsko a stal se jako Měšek I. prvním těšínským knížetem. Zvolil stejně jako jeho bratr Přemysl pročeskou orientaci a svou dceru Violu provdal za českého krále Václava III., jímž v roce 1306 vymřel rod Přemyslovců.

Měškův syn Kazimír I. (jeho bratr Vladislav dostal Osvětimsko) hodoval v únoru 1327 Janu Lucemburskému a přijal od něj knížectví jako dědičné léno. Postavení Těšínska se vyjasnilo v srpnu roku 1335, kdy byla uzavřena mezi českým a polským králem tzv. trenčínská smlouva, v níž se Vladislav Lokýtek zřekl svých nároků na slezská knížectví a Jan Lucemburský na polskou korunu. Těšínsko se stalo součástí zemí Koruny české, jeho kulturní náboženský vývoj byl však – stejně jako ostatních slezských knížectví – v mnoha ohledech ve srovnání s Čechami a Moravou odlišný a svébytný. Zdejší knížata patřila k častým hostům na pražském dvoře a Přemek I. zvaný Nošak byl členem královské rady a předním diplomatem císaře Karla IV. i jeho syna Václava IV. Byl to „Otec vlasti“, kdo v dubnu 1348 prohlásil celé Slezsko za „věčné příslušenství České koruny“. Přemek vystavěl v Těšíně nový gotický hrad, kde přivítal i Karla IV. Díky Přemkovi vznikla také kamenná gotická socha těšínské Madony z dílny Petra Parléře. Měšek a Přemek provedli rovněž kolonizaci do té doby poměrně málo osídleného Těšínska. Založili Bílsko (dnes Bielsko-Biala), Frýdek i řadu osad, získali část Hlohovska, Místecko i další území.

Katolické Slezsko a Těšínsko (patřilo už od roku 1000 pod biskupství ve Vratislavi) zůstaly stranou husitských válek, zasáhla je jen některá husitská tažení, která však zanechala v kolektivní paměti celého Slezska

obraz husitů jako rozséváčů ohně a smrti „rabujících vše, co obyvatelé nestihli ve spěchu vzít s sebou“. Kníže Boleslav I. podporoval Zikmunda Lucemburského a jeho syn Přemysl II. se přidal ve sporech Jiřího z Poděbrad a Matyáše Korvína na uherskou stranu. Vazby s českým královstvím se na čas rozvolnily. Město Těšín získalo v roce 1438 vlastní mincovnu a právo razit mince, roku 1480 byl v Těšíně ustaven zemský soud a o deset let později se kníže Kazimír II. stal nejvyšším zemským hejtmanem ve Slezsku. Právě z té podoby pochází znak Těšínského knížectví – jednohlavý zlatý orel v modrém poli.

OD LUTERSTVÍ KE KATOLICISMU

V roce 1528 se stal novým knížetem Václav III. Adam, který byl teprve čtyřletý a tak se poručnické správy ujala jeho matka, kněžna Anna Braniborsko-Ansbašská spolu s moravským magnátem Janem z Pernštejna, jehož dceru si Václav vzal v roce 1540 za ženu. To již v Českém království vládli Habsburkové a docházelo ke stále ostřejším náboženským sporům mezi katolíky a protestanty. Císař Ferdinand I. roku 1532 udělil Těšínu právo pečetit červeným voskem a o devět let později došlo vzhledem k tureckému nebezpečí k posílení městských hradeb. Mnohem důležitější změna se však odehrála v roce 1545, kdy se Václav III. Adam ujal vlády, přešel na protestantskou víru a začal zavádět luterství. Myšlenky Martina Luthera se na rozdíl od Husova vystoupení setkaly ve Slezsku s velkým ohlasem, především mezi německy mluvícím obyvatelstvem a našly podporu i mezi zdejšími knížaty. Jako první z nich přestoupil na novou víru již v roce 1521 lehnický, březský a volovský kníže Bedřich II., jehož brzy následovala další knížata. Také na Těšínsku se luterství šířilo víceméně živelně a ve chvíli, kdy Václav III. Adam přebíral správu knížectví, bylo již převládajícím náboženstvím, a proto krok nového knížete nevzbudil žádný odpor. Františkánský a dominikánský klášter ve městě byly zrušeny a na místě dominikánských zahrad založil kníže Nové město. Samotný Těšín byl v roce 1552 zachvácen velkým požárem a roku 1570 zasažen morovou epidemií. Jako zajímavost si uvedme mravnostní artikuly pro městskou radu těšínskou, které kníže sepsal v roce 1573.

Vláda Václava III. Adama nebyla právě úspěšná – v knížectví se zvyšovalo náboženské napětí, vysoké náklady dvora spolu se zálibou knížete

Ukážení Zemské Kníž- žeství Těšínského.

Wystawiono Lita M.D.LXXIII.

Zemské zřízení knížectví Těšínského.

ve válčení vedly nejprve k dluhům a později k prodeji části knížecích komorních statků, které se od roku 1572 změnily ve „svobodná stavovská panství“ frýdecké, fryštácké a bílské, došlo k silné migraci uherských Valachů, kteří utíkali před Turky do jižních hornatých oblastí Těšínska, kde se věnovali pastevectví. Přes knížectví také několikrát protáhla vojska mířící na uherské bojiště proti Osmanům či ustupující před jejich tlakem.

Když v roce 1579 přejímala vládu po zemřelém manželovi jeho druhá choť, saská princezna Kateřina Sedena (Sidonie), již si po ovdovění vzal v roce 1566, bylo knížectví v těžké situaci, kterou ještě umocnily další průtahy vojsk a především morová epidemie v roce 1585, která si jen ve městě vyžádala na tři tisíce obětí. O dva roky později se Těšínsko stalo místem polského vpádu, který byl odpovědí na snahy Maxmiliána Habsburského získat polskou královskou korunu. Na druhou stranu dokázala kněžna přes odpor šlechty prosadit roku 1592 přijetí prvního psaného zemského zákoníku Těšínského knížectví vydaného již v roce 1573 jejím

manželem, v němž byla upravena práva a povinnosti šlechty i poddaných. Silný vliv češtiny, který trval od husitských válek, se projevil mj. tím, že kodifikace zemského práva stanovila povinnost vést soudní pře v češtině a překládat do češtiny i dokumenty sepsané v dalších dvou zemských jazycích, latině a němčině. Kněžna měla také významný podíl na vydání dvou církevních nařízení, která v zemi právně zakotvovala luterskou církev a regulovala novou víru – první, Řád církevní, pochází z roku 1568 a je psán česky, druhý, rozsáhlejší a doplněný o školské zřízení, vyšel v dubnu 1584 už v němčině. I to naznačuje, jak ve druhé polovině 16. století je na Těšínsku vytlačována čeština němčinou a později i polštinou. To vycházelo mj. i z toho, že národnostní skladba obyvatelstva na Těšínsku se měnila. Vedle Čechů tu bylo stále více Poláků, z nichž část se prohlašovala za Slezany, vzrůstal také počet Němců a sílila rovněž židovská komunita.

Kateřina Sedena se stala také hrdinkou pověsti o Černé kněžně: začali ji tak říkat proto, že po smrti manžela neodložila černý šat a měla i černé vlasy i oči. Byla prý nadmíru spravedlivá, dobrotivá a hodná na své poddané a zastávala se jich ve sporu se šlechtou tak, až se to nelíbilo na císařském dvoře. Lid ji však miloval a vyprávěl si o obrovském pokladu, který má Černá kněžna ukrytý v hoře Godule. Když zemřela, naložili podle jejího přání mrtvé tělo na prostý selský vůz tažený čtyřmi voly, kteří sami vybrali místo jejího hrobu na návrší poblíž Těšína. Podle jedné verze se tu zastavili, podle druhé se země otevřela a pohltila celý povoz. Pro úplnost dodejme, že existuje i verze pověsti o zlé a kruté Černé paní, která strašila po své smrti tak dlouho, až její přízrak sešlehal smělý člověk vrbovým prutem a že Kateřina Sedena se v roce 1586 znovu provdala za hraběte Emericha Forgáče, trenčínského župana, a na Trenčíně také v červnu 1594 zemřela.

Psal se rok 1595, kdy se vlády mohl ujmout Adam I. Václav, syn Václava III. Adama. Zúčastnil se protitureckých válek v Uhrách, vydal nařízení (1598) zakazující v celém knížectví vyznávat jinou víru než augšpurské vyznání a podílel se na úsilí ostatních slezských knížat a stavů, aby se stali zemí Říše římské. Císař Rudolf II. tyto snahy zarazil a jeho nástupce Matyáš II. pod těžkými tresty zakázal.

V roce 1603 zničil další požár velkou část města a zasáhl i hrad přestavovaný na zámek. O sedm let později došlo k události, která vyvolala velký neklid. Kníže Adam I. Václav konvertoval na katolicismus a přikázal změnit vyznání i všem svým poddaným. Protestantské duchovní vyhnal a kostely vrátil katolíkům. Řemeslníky se pokusil získat na svou stranu udělením řady privilegií pro cechy, ale v knížectví to vřelo, jako konečně všude kolem. Právě v oné neklidné a nebezpečné době Adam I. Václav v roce 1616 zemřel. Zanechal po sobě syna Bedřicha Viléma a dceru Alžbětu Lukrécii, a především velmi tíživé dědictví nábožensky rozdělené země.

Bedřich Vilém, jehož poručníky se stali vratislavský biskup Karel Habsburský, opavský vévoda Karel z Lichtenštejna a opolsko-ratibořský biskup Fridrich z Oppersdorfu, byl patnáctiletý mladík, který studoval v jezuitské koleji v Mnichově. Proto za něj vládla jeho o dva roky starší sestra Alžběta Lukrécie, kterou provdali v roce 1618 proti její vůli za Gundakera z Lichtenštejna. Těšínské knížectví se nezapojilo do českého stavovského povstání, naopak jako většina slezských knížat a stavů podpořilo Ferdinanda II., který se už v roce 1619 odměnil udělením některých privilegií slezským protestantům a vrátil jim také část kostelů.

Vlády se ujal Bedřich Vilém až v roce 1624, kdy se vrátil do Těšína, ale už v srpnu následujícího roku náhle zemřel. Zdědil po otci zálibu ve válčení a smrt ho zastihla v Kolíně nad Rýnem při tažení do Nizozemí. Prosazoval tvrdou rekatolizaci a zemřel svobodný a bezdětný – z milostného poměru s neznámou těšínskou měšťankou se sice po jeho smrti narodila dcera Magdalena, ale ta byla nemanželská a bez jakýchkoliv nároků.

Bedřichem Vilémem rod těšínských Piastovců vymřel po meči a zůstala jen Alžběta Lukrécie, která vedla spory s císařem, jenž si činil nárok na knížectví jako odumřelé české léno. Nakonec souhlasil s tím, aby Těšínsko spravovala do své smrti. Alžběta Lukrécie byla velmi zajímavá žena – od roku 1626 žila ve formálním odloučení od svého manžela, s nímž měla tři děti (dcera Marie Anna si postavila hlavu a provdala se za hraběte Jindřicha Viléma Šlika, syn Ferdinand Jan si vzal hraběnku z Londron a syn Albert zemřel jako dvoutletý). Za její vlády Těšínské knížectví značně utrpělo v třicetileté válce: táhla jím a plundrovala je

rakouská, dánská, neapolská a švédská vojska, k tomu se přidaly požáry, epidemie a hlad. Hned v roce 1626 obsadila Těšín vojska Protestantské unie vedená Ernestem Mansfeldem, roku 1645 byl dobyt Švédy, které později obléhalo rakouské vojsko.

Kněžna Alžběta Lukrécie zemřela v květnu 1653 a jí vymřel rod těšínských Piastovců i po přeslici. Knížectví se stalo součástí české komory, spravovala ho královská komora ve Vratislavi prostřednictvím těšínské komory, jejímž hlavním cílem se stala maximalizace zisků pro habsburskou pokladnu. Těšín a okolí se začaly měnit v periferii monarchie, přestože město se stalo v roce 1659 královským a částečně byl opraven i poničený hrad. Knížectví sice dál formálně existovalo stejně jako titul těšínského knížete, který dostávali členové panovnického rodu, ale většina sem jen zajížděla na „visitace“. Správu měli plně v rukách komorní úředníci a místní šlechta se zcela upnula na vídeňský dvůr, kde mohla realizovat své ambice. Na Těšínsku docházelo k restrikcím proti protestantům a dál tudy táhla vojska bojující v polsko-švédské válce. Nesouhlas se zvyšujícími se daněmi a dalšími povinnostmi vedl ke zbojnictví a pokusům o povstání, které byly tvrdě potlačovány a trestány. Velkou pohromou byla morová epidemie v roce 1715, která zdecimovala především Těšín.

POLITICKÝ A SOUDNÍ KRAJ ZEMĚ SLEZSKÉ

V roce 1740 nastoupila na rakouský trůn Marie Terezie a začaly boje nazvané válkami o dědictví rakouské s pruským králem Fridrichem II., který odmítl uznat pragmatickou sankci umožňující v habsburském rodě nástupnictví i po ženské linii. Těšínsko získalo na významu nejen v letech bojů, ale především po roce 1742, kdy muselo poražené Rakousko vyklidit většinu Slezska. Dolní Slezsko, Kladsko i většina území Horního Slezska připadly Prusku a pod habsburskou vládou zůstalo jen tzv. Rakouské či také České Slezsko tvořené částmi Nisského, Krnovského, Opavského a Ratibořského knížectví a knížectvím Těšínským, které jako jediné zůstalo v původních zemských hranicích českého státu. České Slezsko spravoval Královský úřad v Opavě a Těšín se stal v roce 1745 císařským městem. Když byla v roce 1772 připojena k habsburské monarchii Halič, význam Těšínska opět vzrostl – nová císařská silnice vedoucí z Olomouce do Lvova procházela přes Frýdek, Těšín a Bílsko.

Roku 1765 získala Těšínské knížectví jako věno Marie Kristina, dcera Marie Terezie, která se provdala za saského knížete Alberta Kazimíra. Byl to moudrý a schopný muž, který rychle pochopil zemědělský a průmyslový potenciál kraje a pomocí nákupů pozemků od šlechty učinil z Těšínské komory jednu z největších a nejprosperujících oblastí celé habsburské monarchie. Toto postavení se ještě umocnilo po roce 1772, kdy byly na Karvinsku objeveny bohaté zásoby černého uhlí. Přesto právě za Alberta Kazimíra došlo na Těšínsku v roce 1766 k velkému povstání poddaných, které bylo součástí selských rebelií probíhajících v pruské i rakouské části Slezska. Příčinou bylo dlouhodobé zhoršování postavení

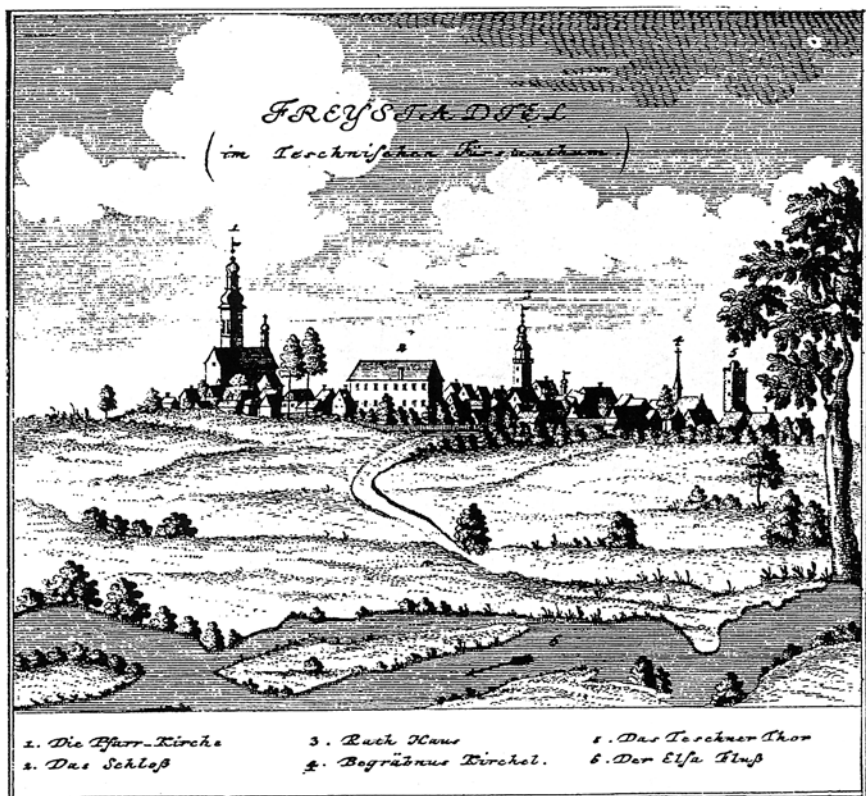
sedláků na panstvích drobné a střední šlechty, kdy docházelo k neustálému zvyšování robotních povinností a zabírání gruntů s cílem rozšiřovat velkostatky. Jestliže byl v pruské části proti povstalcům zvolen násilný postup, který nejen neutlumil sociální napětí vedoucí k dalším výbuchům, ale především měl za následek zaostání sociálního vývoje, v rakouské části mírnější přístup a snaha o kompromis umožnily nastoupení osvícenější politiky v poddanské otázce.

O deset let později provedl císař Josef II. správní reformu, jejímž cílem byla centralizace státní správy a urychlení hospodářského růstu. České Slezsko bylo spojeno s Moravou do Země Morava-Slezsko (později moravkoslezské) s centrem v Brně a rozdělené na kraje. Na severu země se vytvořilo Západní Slezsko neboli Opavský kraj s krajským městem Opavou a Východní Slezsko neboli Těšínský kraj s krajským městem Těšínem. Slezské knížectví si však až do roku 1918 zachovalo status korunní země Království českého.

V roce 1779 hostil Těšín po osm měsíců účastníky mírových jednání mezi Rakouskem a Pruskem. Jednání skončila podpisem mírové smlouvy, o šest let později bylo zaznamenáno první zeměměřeni, jež se v dalších letech opakovalo a roku 1789 zachvátil město obrovský požár, který je prakticky zničil. Byly zbořeny hradby a Těšín se začal rozrůstat podle plánů Karla Jacobiho d'Eckholma i na druhém břehu řeky Olše, kde je dnes Český Těšín. O pět let později tu byla umístěna první stálá posádka císařského vojska, pro níž byly na místě zbořeného kostela postaveny kasárny.

Do historie města se výrazně zapsalo i období napoleonských válek, především přelom let 1805/1806, a to krátkou návštěvou ruského cara Alexandra a především prohranou bitvou u Slavkova, kdy se poražená vojska stáhla na Těšínsko. Tam se přemístila i řada úřadů z Francouzi obsazené Vídně. Město a okolí se změnilo v jeden velký lazaret, kde do března 1806 zemřelo na 10 tisíc vojáků.

V roce 1810 se konaly v Těšíně velké oslavy milenia legendárního založení města, při nichž byl otevřen nový pivovar. To už začínalo období prudkého hospodářského rozvoje Těšínska využívající přírodních zdrojů kraje – především horské lesy a mělce uložená železná ruda vedly

Rytina Fryštátu z roku 1735.

k vzestupu hutnictví, které doplnily lihovarnictví a především tradiční textilnictví. Město se začalo definitivně zbavovat následků velkého požáru v roce 1789 a nová výstavba se stala dokladem rostoucí životní úrovně jeho obyvatel. V polovině třicátých let byla postavena empírová usedlost těšínského kupce Contessy, k níž se váže pověst o místním Doktoru Faustovi a v roce 1840 na místě piastovského hradu vyrostla klasicistní letní rezidence Habsburků. O čtyři roky později velká neúroda brambor způsobila hladomor a šíření epidemií, což spolu s nespokojeností lidí a šířením revolučních myšlenek vedlo v roce 1848 k bouřím na zdejších velkostatech. Byly pacifikovány, stejně jako revoluce ve Vídni či Praze, ale pro další vývoj Těšínska měl rok 1848 zásadní vliv: vytvořením Země slezské s vlastním zemským sněmem se sídlem v Opavě skončila existence těšínského stavovského sněmu a Těšínsko jako politický a soudní kraj

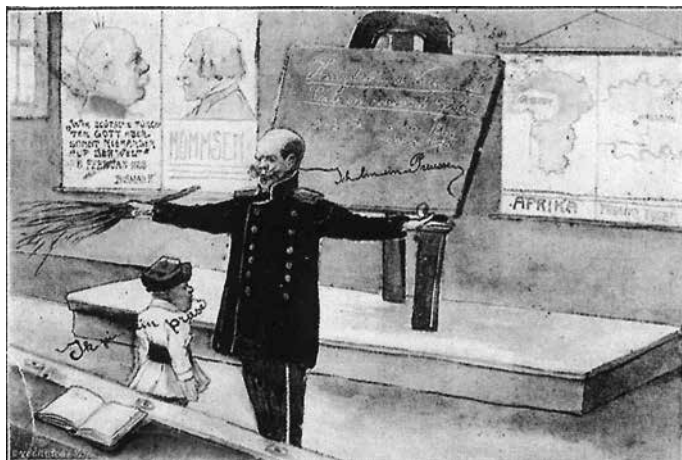
bylo rozděleno na čtyři okresy – těšínský, bílský, bohumínský a fryštácký. Základem státu se místo feudálních panství staly obce a vrchnostenskou nahradila státní správa. Revoluční výbuch však přinesl také proces národního uvědomování zdejších obyvatel tvořených specifickou směsicí Čechů, Poláků, Němců a Židů. Zpočátku spolu Češi a Poláci hovořící místním nářečím spolupracovali proti Němcům a především proti germanizačním snahám – jestliže až do té doby byly polština a němčina (česky se úřadovalo do roku 1817) rovnoprávné úřední jazyky, od roku 1851 se začala na státních úřadech používat výhradně němčina. Postupem doby se však hlavní těžiště národnostního zápasu přeneslo mezi Čechy a Poláky, což vytvořilo národnostně velmi složitou situaci. Situace se vyostřila po roce 1867, po rakousko-uherském vyrovnání, kdy i Poláci na rozdíl od Čechů a Moravanů získali některá privilegia.

Druhá polovina 19. století přinesla Těšínsku období prosperity. Rozšiřovala se těžba černého uhlí, hutnictví a kovo zpracující průmysl, velký přínos měla výstavba několika železničních tratí, z nichž nejdůležitější byla Severní dráha císaře Ferdinanda spojující Vídeň, Bohumín, Krakov a Lvov; úsek Bohumín–Těšín byl zprovozněn v roce 1868, o dvacet let později trať z Těšína do Bílska s mostem přes řeku Olše. Pracovní příležitosti přitahovaly nejen obyvatele hornaté části kraje, odkázané většinou jen na domácí tkaní či pastevectví, ale také lidi z velmi chudé Haliče, nejzaostalejší části habsburské monarchie – nakonec jich bylo 12 % z celkového počtu obyvatel. Těšín se začal měnit v moderní město: roku 1882 byla dokončena plynárna a plyn začal být využíván k osvětlení hlavních ulic, o dvanáct let později dostalo město nový vodovod, městská elektrárna daná do provozu v roce 1910 umožnila elektrifikaci, ve stejném roce projel Těšínem první automobil se spalovacím motorem (šlo o Mercedes), v Hotelu National shlédli diváci první filmové představení a mohli navštívit nově otevřené divadlo, od roku 1911 byla v provozu první tramvajová linka vedoucí z nádraží přes most Františka Josefa I. (ten byl dokončen v roce 1903 a slouží dodnes) do centra historické části města. Tramvaj však jezdila jen deset let a byla prý nejkratší linkou na našem území.

POLÁCI, ČEŠI, NĚMCI, ŠLONZÁCI A ŽIDÉ

Industrializace na přelomu 19. a 20. století spojená s migrací podstatně ovlivnila národnostní složení obyvatelstva Těšínska. Již po roce 1848 se zdejší lidé začali (většinou podle používaného jazyka) považovat za Čechy, Poláky či Němce, ale právě na Těšínsku zůstala velká skupina těch, kteří se označovali za Slezany, z nichž se ještě vyčlenili tzv. Šlonzáci. Šlo hlavně o etnické Poláky, kteří uznávali civilizační přednosti Němců, odmítali ideu „Velkého Polska“ a byli proti jakémukoliv národnostnímu, jazykovému či jinému dělení Těšínska. Pro Čechy, Poláky i Němce představovali jakýsi cizorodý a nespolehlivý živel: Češi a Poláci v nich viděli stoupence germanizačních snah, Němci je považovali za „hada, který se chce hrát na jejich prsou“. Šlonzáctví bylo nejrozšířenější v nejchudších vrstvách, s nimiž bylo snadné manipulovat – a to také němečtí a později i čeští politikové využívali. Právě toto rozdílné pojetí slezanství a vzájemné vztahy se vyhroutily do nesmiřitelných protikladů a nakonec vyústily i do územních požadavků.

Počáteční společná obrana českého a polského etnika před germanizačními snahami státních úřadů se na konci 19. století začala rychle měnit v přímý zápas mezi zastánci české a polské národní orientace, do něhož různou mírou zasahovali či byli zatahováni Němci, Židé i příslušníci dalších národností a národnostních skupin žijících na Těšínsku. Poláci posilovaní přílivem migrantů z Haliče (nakonec představovali 12 % celkového počtu obyvatel) byli v tomto zápase od počátku aktivnější a aktivnější, Češi obvykle jen reagovali na jejich kroky. Pro to se můžeme setkat s názorem, že Poláci podporovaní z národního

Pohlednice proti poněmčování polských dětí ve školách.

a intelektuálního „velkopolského“ centra v Krakově byli ve stálé ofenzívě, zatímco česká strana se omezovala jen na obranu, ale byla by to jen polovina pravdy, protože skutečnost byla mnohem složitější. V roce 1885 byla založena Macierza Szkolna dla Księstwa Cieszyńskiego neboli Matice školská pro knížectví Těšínské preferující vzdělávání v polštině, ale první moderní *Dějiny Těšínska* vydal o tři roky později František Sláma v češtině a v následujícím roce vznikla Matice osvěty lidové pro knížectví Těšínské, jejímž cílem bylo vedle šíření osvěty zakládání českých škol. Polský tisk (*Tygodnik Cieszyński*, *Gwiazdka Cieszyńska*) vycházel již v polovině 19. století, první číslo *Novin těšínských* v češtině si mohli čtenáři přecíst až v roce 1894. Šlo by uvést řadu dalších fakt potvrzujících, že česko-polské soupeření se postupně stávalo na Těšínsku (ale i v dalších oblastech Slezska) stále více vyhraněnější. Docházelo i k tomu, že národnostně nevyhraněná část obyvatel se střídavě hlásila k různým národnostem.

Jeden trend se však přehlédnout nedal. Hranice českého osídlení na Těšínsku se stále víc posouvala směrem do českého vnitrozemí. V roce 1908 se Matice osvěty lidové přestěhovala z Těšína do Ostravy a české noviny se začaly vydávat ve Frýdku. Sčítání lidu v roce 1910 ukázalo,

že na Těšínsku žije téměř půl milionu lidí, z nichž přes 53 % (234 000) se hlásilo k Polákům, zhruba 27 % k Čechům (116 000) a 18 % (77 000) k Němcům. Protože se však vycházelo z „obcovačeho jazyka“, byli mezi Němce zahrnuti i Židé, hovořící německy či jidiš a mezi Poláky se dostali i Šlonzáci. Na prahu první světové války, která měla přinést do středu Evropy zásadní změny, se tak na Těšínsku vytvořila velmi výbušná situace a snahy zdejší polské většiny se staly součástí mnohem širšího úkolu: získat rakousko-uherskou část Slezska pro Polsko. Postupující úpadek českého živlu se na Těšínsku projevoval například i v tom, že v roce 1909 prováděly „politické úřady v českých obcích smíšeného území systematické spisování polských dětí, které má být základem k zřizování polských škol. O české děti v obcích ovládaných Poláky se vláda nestará...“

Na přelomu 19. a 20. století se problémů na Těšínsku nashromáždilo víc než dost – vedle národnostních to byly i sociální (obojí zachytil například Petr Bezruč ve svých *Slezských písních*) a v roce 1890 vypukla

Národnostní složení Těšínska jako součásti tzv. Rakouského Slezska.

v regionu velká stávka zorganizovaná odbory. Bylo to právě hnutí mezi dělníky, které napomáhalo alespoň dočasně odstraňovat národnostní řevnivost a antagonismy. Při otevření Dělnického domu v Těšíně se společně sešli Češi, Poláci i Němci k jednání o další spolupráci a vzájemné pomoci. Ale šlo spíš jen o výjimku potvrzující pravidlo.

První světová válka Těšínsko přímo nezasáhla, řada mužů však narukovala do rakousko-uherské armády a jejich práci často musely zastat ženy či děti. V roce 1917 vypukly i tady stávky a hladové bouře, které měly v některých případech také nacionální kontext. Válka tak dál prohloubila národnostní a sociální rozpory a zejména v její závěrečné fázi, kdy již byla porážka centrálních mocností zřejmá a začalo se kalkulovat o vytvoření nové mapy střední Evropy, se česko-polské soupeření či přímo nepřátelství na Těšínsku ještě více vyhrotilo a začalo hrozit výbuchem.

II.

Nic neřešící

sedmidenní válka

**OD VOJENSKÉ AKCE V LEDNU 1919
K ROZDĚLENÍ TĚŠÍNSKA V ROCE 1920**

První světová válka po sobě zanechala nejen jména politiků a generálů, kteří se vyznamenali či naopak zcela propadli, ale také množství různých míst vyhraných i prohraných bitev. Zůstalo také spoustu mrtvých a zmrzačených, ale také nelehké dědictví jak v zemích vítězů, tak i mezi poraženými. Její tolik vítaný a oslavovaný konec se současně stal počátkem nového vývoje ve světě a zejména v Evropě, kde na troskách rakousko-uherské monarchie vznikly nové státy. Nástupnické státy – Československo, Polsko, Maďarsko, Rakousko, Rumunsko a Jugoslávie – byly dohodovými mocnostmi již předem uznány jako státy národní a právo vycházet při své výstavbě z národního principu jim přiznaly i poválečné úmluvy. Proto se politické reprezentace nástupnických zemí působící většinou v zahraničí snažily již v předstihu řešit a vyřešit otázku budoucích hranic: řečeno obrazně „opásat se jimi“ jako hrází proti všemu „cizímu“. Tak se nejen „ohraničily v sebe“, ale také – a možná především – proti sobě. Problém byl v tom, že onen „pás“ měl zahrnout vedle všech Čechů, Poláků, Maďarů atd. žijících v historických hranicích, navíc mnohdy sporných, také krajany nacházející se na tzv. smíšených územích. To nutně muselo vést k řadě hraničních sporů, růstu nacionalismu a neklidu.

ČESKÉ ČI POLSKÉ TĚŠÍNSKO?

Také mezi zahraničními reprezentacemi budoucího Polska a Československa docházelo již během války k jednáním o hraničním uspořádání po skončení konfliktu – stalo se tak v roce 1917 ve Lvově a v následujícím roce v Praze, Paříži a Krakově. O Těšínsku – ale nejen o něm – spolu hovořili ve Washingtonu také T. G. Masaryk a Roman Stanisław Dmowski, stojící v čele Rady Narodowej neboli Národního výboru v Lausanne, uznaného dohodovými mocnostmi za zástupce polských zájmů. Podle úmluvy uzavřené v Praze v květnu 1918 nemělo být rozhodnutí o osudu Těšínska ponecháno na tamních činitelích, u nichž se dal předpokládat přístup z úzce místního pohledu, ale vše měly vyřešit budoucí vlády v Praze a ve Varšavě, v případě neshod mírová konference. Již dohoda ze Lvova předpokládala, že Těšínsko bude po skončení války zachováno jako dočasně jednotné pod správou československých orgánů a o jeho dalším osudu rozhodnou jednání politických reprezentací. Obě strany však počítaly s tím, že Těšínsko bude třeba nakonec rozdělit – jejich představy však byly značně odlišné a zatím si je nechávaly jen pro sebe.

Kvas posledních dnů války spolu se čtrnácti Wilsonovými články o právu sebeurčení národů však udělal přes tyto plány výrazný škrt. Aktivity se ujali na Těšínsku místní činitelé, kteří chtěli využít příznivé situace. Již 19. října 1918 na schůzi v Cieszyňě se zástupci polských politických stran usnesli na tom, že Těšínsko bude patřit k Polsku. Vytvořili orgán nazvaný Rada Narodowa Księstwa Cieszyńskiego (Národní rada Těšínského knížectví), který prohlásil celé tzv. Těšínské Slezsko za součást Polska, odzbrojil rakousko-uherské posádky a v noci z 31. října na 1. listopad větší část území vojensky obsadil. Český Zemský národní výbor

pro Slezsko, který byl ustaven 29. října pod názvem Národní výbor pro Slezsko (název změnil o dva dny později) v tehdy Polské (později Slezské) Ostravě, oznámil poslední říjnový den všem státním úřadům ve Slezsku, že se ujímá ve jménu československého státu vlády nad Slezskem včetně Těšínska. Převzetí úřadů v Moravské a Polské Ostravě proběhlo bez potíží a 1. listopadu převzal Zemský národní výbor i velení nad armádními jednotkami. Nastala v podstatě patová situace, protože obě strany mohly vykonávat svou pravomoc jen v té části, kde se jim podařilo ji získat. Situaci dále komplikovalo to, že obce s polskou většinou se i na části podléhající Zemskému národnímu výboru přihlašovaly k Polsku a stejně postupovala i většina šachet, kde měli polští horníci výraznou početní převahu. Napětí ještě vzrostlo, když polská strana zastavila dovoz potravin na Ostravsko. Přípravovaly se tábory lidu a hrozilo nebezpečí, že dojde k výbuchu nekontrolovatelného násilí. Ohrožena byla i těžba uhlí, jak upozorňovaly báňský úřad i ředitelství kamenouhelného revíru, protože neshody se přenášely dokonce i do podzemí šachet mezi havíře.

Proto se 2. listopadu sešli v Orlové zástupci Národní rady Těšínského knížectví a Zemského národního výboru pro Slezsko k prvním jednáním o řešení vzniklé situace. Jednání trvalo několik hodin, ale skončilo bez výsledku, protože ani jedna strana nechtěla ustoupit ze svých stanovisek. Při dalším jednání o tři dny později byl v Polské Ostravě podepsán Protokol o upravení vzájemných poměrů v knížectví Těšínském. Po čtyřech zástupcích obou stran – tu českou vedl ostravský advokát Zikmund Witt, polskou Tadeusz Reger, říšský poslanec za Těšínsko – se dohodlo, že „dohoda nynější má povahu prozatímní a v ničem neprejudikuje konečné rozhranění teritoriální, které se ponechává v celku k rozhodnutím povolaným činitelům, to je vládě polské ve Varšavě a české v Praze“. Až do té doby měla být hranicí trať Košicko-bohumínské dráhy, která zůstala pod společným dohledem. Další bod dohody stanovil, že „za účelem udržení klidu a pořádku“ bude frýdecký okres podléhat Zemskému národnímu výboru pro Slezsko, okresy těšínský a bílský Národní radě Těšínského knížectví. Ve fryštáckém okrese bylo zvoleno šalamounské řešení – obce s českou správou podléhaly výboru, s polskou správou radě. Z ostravsko-karvinského uhelného revíru získalo Československo 26

a Polsko 10 dolů. Protokol byl velmi podobný, např. nádraží v Bohumíně náleželo do pravomoci Národní rady „až po poslední výhybku směrem ke Hrušovu“, přesto obsahoval řadu ne zcela jasných a jednoznačných ustanovení, což zakládalo budoucí různé výklady a spory. Šlo v prvé řadě o dohodu o výkonu veřejné správy a péče o zásobování. Zásadní otázky – především způsob rozdělení sporného území – přenechával protokol budoucímu jednání představitelů obou států.

Podle protokolu se většina Těšínska stala prozatím součástí Polska, což české straně nemohlo vyhovovat hned z několika důvodů. Proti polskému zdůvodnění nároků na Těšínsko (výrazná převaha polsky mluvících obyvatel hlásících se k polskému národu a právo národů na sebeurčení) měli Češi mnohem silnější argumenty. Těšínsko historickým vývojem patřilo již od 14. století do svazku zemí Koruny české a v případě jeho přiřčení Polsku by nová republika přišla nejen o velkou část ostravsko-karvinské uhelné pánve, ale především o Košicko-bohumínskou železniční trať, představující v té době jediné železniční spojení mezi českými zeměmi a Slovenskem. Připomeňme si, že už od listopadu 1918 docházelo na Slovensku ke střetům s Maďary, kteří se nehodlali své tzv. Horní země vzdát a většinu území bylo nakonec nutné obsadit vojensky. Jediný železniční spoj na východ tak měl pro rodící se republiku vpravdě strategický význam. Z hlediska Těšínska možná ještě důležitější bylo to, že budoucí Československo mělo od dohodových mocností zajištěné hranice v jejich historické podobě.

Jak vláda v Praze, tak i polský kabinet ve Varšavě se proto necítily být protokolem z 5. listopadu 1918 jakkoliv vázány. Zatím ani jedna strana neměla zájem zaujmout v případě Těšínska nějaké konkrétnější stanovisko či iniciovat jednání a Dohoda o problém neprojevovala zájem, protože pro ni byl příliš marginální. Přitom stačilo, aby vydala jasné prohlášení vycházející z garance hranic Československa a polská strana by jistě na Těšínsku ustoupila, vždyť dohodové mocnosti měly určit i polské hranice s Německem i sovětským Ruskem, kde šlo o mnohem víc.

Když zástupci Zemského národního výboru a Národní rady podepisovali 5. listopadu 1918 protokol o dočasné úpravě správy Těšínska, počítali nejenom oni s tím, že nejpozději do dvou či tří týdnů československá

a polská vláda problém vyřeší či na sporné území bude vysláno dohodové vojsko, které tu zajistí klid a pořádek. Ale vývoj šel jiným směrem a po dvou týdnech relativního klidu začalo znovu na Těšínsku docházet k národnostně motivovaným střetům, z jejich vyprovokování se vzájemně obviňovaly obě strany. Množily se také stížnosti na různé diskriminace z národnostního hlediska – vzdor protokolu vykonávala Národní rada nátlak na úředníky, aby složili slib věrnosti polskému státu a vyzývala obce s polskou většinou v české části, aby žádaly připojení k Polsku.

O vážnosti situace na Těšínsku svědčí velká pozornost, které jí věnovala na svém prvním zasedání 12. listopadu první vláda Československé republiky. Zejména její předseda Karel Kramář požadoval, aby pro České Slezsko byla co nejdříve ustavena zemská vláda – stalo tak o šest dní později v Opavě. Nový orgán byl vyzván, aby urychleně zorganizoval četnický a policejní sbor schopný zajistit klid a pořádek. Zatím byly do oblasti vyslány vojenské oddíly sestavené z vojáků vracejících se přes území Polska z východní fronty.

PŘÍJEZD PRVNÍ DOHODOVÉ KOMISE

Politici v Praze si byli dobře vědomi výbušnosti situace na Těšínsku, kde většina obyvatel polské národnosti nesouhlasila s tím, že se ocitla na území dočasně přiřčenému protokolem z 5. listopadu Československu. Polsko však procházelo vnitřní krizí, která vynesla 11. listopadu k moci generála Józefa Piłsudského a podle odborníků v Praze nehrozilo nebezpečí, že by se v případě Těšínska polská strana nějak silně angažovala. Měla až nad hlavu jiných důležitějších problémů – snažila se získat západní Ukrajinu, Bělorusko a Litvu, nejistý byl osud Gdaňska a přístupu k moři, na Mazursku zůstávalo německé vojsko.

Iniciativy se ujala Národní rada Těšínského knížectví, která koncem listopadu vyslala do Paříže svého zplnomocněnce Stanisława Grabského s pověřením jednat s československým ministrem zahraničí Edvardem Benešem o problému Těšínska. Pokud by Československo podpořilo Polsko v jeho územních požadavcích na východě vycházejících z historicko-právních argumentů (které však v případě Těšínska polská strana neuznávala a preferovala národnostní princip), dostane se Praze podpory v jejich snahách získat jižní oblasti Slovenska a také větší vstřícnosti v těšínské otázce. Beneš přislíbil, že návrh předloží své vládě a ve své informaci pro premiéra Kramáře uvedl, že podle jeho názoru Grabski jednal z vyššího pověření než jen od Národní rady a že se Polsko snaží zamezit vzniku dalšího ohniska napětí či dokonce konfliktu. Předseda vlády odpověděl, že Polákům nevěří, protože uhelná pánev má i pro ně zásadní význam. Rozhodl, aby se ministr obrátil na vrchního velitele dohodových vojsk maršála Ferdinanda Focha, seznámil ho s problémem a požádal o obsazení

uhelného revíru i Košicko-bohumínské trati dohodovým vojskem. Foch byl velmi vstřícný, konečné rozhodnutí však odložil.

Nová polská vláda premiéra Moraczewského se rozhodla 17. prosince řešit těšínskou otázku jednáním a do Prahy přijeli dva zplnomocnění vyjednavací, jimž se však od předsedy vlády K. Kramáře dostalo studené sprchy. Do Varšavy se vraceli značně rozladění a skeptičtí a s názorem, že Československo dříve nebo později obsadí s pomocí dohodových vojsk celé Těšínsko. Tento dojem ještě umocnil novoroční projev prezidenta T. G. Masaryka, který se vrátil do vlasti krátce před Vánoci.

„Není přece možné, aby nějaká část Poláků si nárokovala naše kraje, které nám přiznali i Spojenci, je to okupace anonymní, neoprávněná,“ řekl k problému Těšínska. „Doporučoval bych jim, aby své jednotky odvolali, a my bychom pod vedením spojeneckého velitele zavedli v celé zemi pořádek.“

Válka slov plných vzájemného obviňování a osočování, která se na přelomu let 1918/1919 mezi Československem a Polskem rozpoutala,

Příjezd T. G. Masaryka do vlasti v prosinci 1918.

vedla spojeneckou komisi k tomu, aby na žádost E. Beneše vyslala na Těšínsko britského majora Crossfielda, který měl prozkoumat situaci přímo na místě. Strávil v Těšíně týden a jeho dojem i návrh byl jednoznačný. Pokud tu nemá dojít k rozsáhlým národnostním konfliktům, je třeba urychleně povolát spojenecká vojska. Svou zprávu podal italskému generálovi Piccionemu, který byl nejvyšším vojenským přidělcem Dohody v Československu a další den už odjížděl do Paříže, aby o všem informoval velení Dohody.

VOLBY, KTERÉ NESMĚLY BÝT

Generál Piłsudski vyhlásil 25. listopadu 1918 volby do polského sejmu a volit měli i Poláci nejen na Těšínsku, ale také na Oravě a Spiši, což byla další sporná území. V případě Oravy šlo o několik málo vesnic, na Spiši si však Polsko nárokovalo 16 měst, která v roce 1412 dostal polský král za půjčku Zikmundovi Lucemburskému do zástavy a až v roce 1770 je obsadila rakouská vojska. Bylo zřejmé, že polská strana chce co nejdříve vytvořit takový stav, který by jí vyhovoval a současně dostala Dohodu do situace, kdy jí nezbude nic jiného, než vytvořený status quo schválit. Volby se měly konat 26. ledna 1919 a nebylo třeba příliš pochybovat o tom, jak právě na sporných územích s většinou polského obyvatelstva dopadnou. Hned po jejich vyhlášení docházelo k vyhrožování Čechům v „polských“ obcích i jejich napadání a situace se stále víc komplikovala a vyhrocovala. Nesouhlas s volbami dávali najevo nejen Češi, Němci a Šlonzáci na sporném území, ale i velcí průmyslníci, majitelé dolů a hutí a jejich akcionáři. Nechtěli, aby se jejich majetky ocitly na území tak politicky i ekonomicky nestabilního státu, jakým bylo Polsko, dávali přednost Československu, jemuž zajišťoval vysoké renomé T. G. Masaryk.

Československá vláda proti vypsání voleb na sporných územích protestovala, ale polská strana odmítla, že by tím porušovala výkon státní svrchovanosti jiného státu. Stejně neúspěšné byly československé žádosti k různým představitelům Dohody, aby alespoň Košicko-bohumínskou dráhu obsadilo některé z dohodových vojsk. Obě země se vzájemně obviňovaly z porušování dohod, Československo bylo několikrát nařčeno z toho, že připravuje vojenský útok, což v regionu jen ještě víc zvyšovalo nervozitu a napětí. Vedení dolů si stěžovala na spory mezi horníky, které

*Generál Józef Piłsudski byl v roce 1918 jmenován
náčelníkem Polského státu a vrchním velitelem armády.*

narušují těžbu uhlí, různé „zaručené zprávy“ vyvolávaly mezi Poláky, Čechy, Němci i Šlonzáky obavy z budoucnosti přerůstající v paniku. Muži z části Těšínska pod kontrolou Národní rady začali být odváděni do polské armády, což vláda v Praze nemohla chápat jinak, než že jde o další vážné porušení československé suverenity a územní celistvosti. Neshody se stále stupňovaly a přerůstaly v otevřené nepřátelství.

Československá vláda věděla, že nesmí dovolit konání voleb na území Těšínska kontrolovaném Národní radou Těšínského knížectví, protože jejich výsledek by se stal pro polskou vládu velmi pádným argumentem při dalších jednání o osudu tohoto území na pařížské mírové konferenci, jejíž začátek byl připraven na 18. ledna 1919. V situaci, kdy se „právo národů na sebeurčení“ stalo bezmála zaklínadlem, by se jen těžko hledaly argumenty proti „svobodnému vyjádření touhy Poláků na Těšínsku žít ve společném státě s ostatními Poláky“. Politici v Praze tušili, že pouhý historickoprávní argument by na mírové konferenci příliš neobstál, proto stále více poukazovali na dopravně strategické a ekonomické

faktory a na národnostní argument polské strany odpovídali, že se týká jen části Těšínska a že polské osídlení v oblasti ostravsko-karvinského uhelného revíru je pouze důsledkem přílivu pracovních sil z Polska v několika málo posledních desetiletích. Jak však který argument přijme mírová konference a jakou mu bude přikládat váhu, to nevěděli ani politici ve Varšavě.

ČEKÁNÍ NA PŘÍJEZD LEGIÍ Z FRANCIE

Československá vláda se problémem Těšínska na přelomu let 1918/1919 zabývala mnohokrát a klonila se spíše ke kompromisnímu řešení pod patronací dohodových mocností. Její žádosti o vyslání vojska Dohody k dočasnému obsazení sporného území, které by zabránilo polské straně činit zásadní rozhodnutí a kroky, jež mohly být chápány jako nepřátelské, protože měnily postavení Těšínska, však byly marné a vzhledem k tomu, že také Polsko stálo na dohodové straně, bylo určení nové hranice otázkou velmi delikátní. Praha byla rozhodnuta předložit problém Těšínska na pařížské mírové konferenci spolu s dalšími hraničními otázkami – jednalo se totiž nejen o hranice s Polskem (kde další sporná místa představovaly Orava a Spiš), ale také s Rakouskem, Německem a Maďarskem, které však byly v postavení poražených států. Nejen ministru zahraničí Edvardu Benešovi bylo zřejmé, že nalezení kompromisu s Polskem by jistě dohodové velmoci v Paříži „odměnily“ větší vstřícností při stanovení československých hranic s jeho ostatními sousedy.

Kroky, které podnikala polská vláda na Těšínsku, především vypsání voleb, však přiměly pražské politiky postupně změnit názor. Poté, kdy byl polskou vládou 10. ledna 1919 schválen statut správní komise pro Těšínsko, Oravu a Spiš (a také Halič), měla československá strana v podstatě jen dvě možnosti – připustit volby jako projev výkonu neomezené státní suverenity a tím *de facto* potvrdit polský nárok na sporná území, nebo provedení voleb zabránit mocensky, tj. vojenským obsazením Těšínska. Dilema to bylo opravdu těžké: na jedné straně rezignace znamenající ztrátu historického území s velkým ekonomickým potenciálem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kyselá těšínská jablíčka (2. vydání).
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.